

ISO 9640

Billeder og fotoskriblerier

November 2024

Street-photo
Side 4

Amerikansk fodbold
Side 12

Nemo
Side 20

Havens fugle	8
Koncertfoto	16
Amalfi	24

Tekst og foto i denne udgivelse © Per Lyngby

Kontakt: fotolyngby@gmail.com

Publikationen må gerne læses og deles

Forside: Isfugl ved Vilsted Sø Bagside: Streetphoto Aalborg

ISO 9640 - mit eget fotoblad

Så har jeg igen haft tid til at sysle lidt med mit eget lille fotoblad, som med dette nummer udkommer i tredje udgave. En lav udgivelsesrate, når man tænker på, at det første blad udkom i 2019. Det andet lavede jeg i 2022.

Denne gang er emnerne meget spredte, hvor de tidligere numre havde lidt af et tema over sig.

Jeg har skrevet om at tage billeder på gaden, om mit møde med den lille isfugl, om amerikansk fodbold på dansk, om koncertfoto og om at fotografere hunde - med mine dejlige Springer Spaniel Nemo som den foretrukne model.

Som tidligere er bladet sat op i Microsofts fine dtp-program, Publisher, som til min store ærgrelse nu udgår. Om jeg stadig kan bruge programmet, og

om der blot ikke kommer opdateringer, er jeg lidt usikker på. Jeg håber, at jeg fortsat kan bruge det, for det er ret sjovt at lege med.

I første omgang er fotobladet kun tilgængeligt online som en pdf-fil, men jeg har da overvejet, om ikke jeg skulle få alle tre blade printet på lidt flot papir, så jeg også har dem i fysisk form - bare for sjov.

Jeg ved ikke, hvor mange, der kommer til at læse mine skriblerier - det er i og for sig også ligegyldigt, for det hele er mest lavet for min egen skyld.

Da du nu alligevel sidder og læser med, skal der lyde et "god fornøjelse" fra redaktøren, skribenten og udgiveren af ISO 9640.

Byens puls

Med skjult kamera i den pulserende storby

At fotografere fremmede folk på gaden kan godt være en smule grænseoverskridende. Nogle har modet og gør det - måske spørger de først, eller også skyder de først og spørger bagefter.

En anden måde at fotografere gadelivet på, streetphoto, er i det lidt mere skjulte, hvor folk heller ikke registrerer, at de bliver fanget på kamera. Såkaldte "candid-shots", hvor man kan skjule sig som fotograf på forskellige måder.

Personligt er jeg i den sidste kategori, og her er især mit lille Olympus OM 5 2 som skabt til formålet. Kameraet er forsynet med en skærm bagpå, som kan tiltes og drejes i alle retning. Samtidig kan man tage et billede ved at trykke på skærmen - akkurat som på en mobiltelefon. Med den svingbare skærm kan jeg holde kameraet i hoftehøjde og tage mine billeder ganske ubemærket - specielt når kameraet er stillet på lydløs. Så kommer der ikke en lyd, når billedet tages. Det skyldes bl.a. at kameraet er spejlløst.

Når kameraet er indstillet, er det blot at finde et godt sted til sine skjulte sysler. Her er storbyer med deres pulserende liv oplagte - ikke mindst gågaderne. Her bevæger folk sig i begge retninger, nogle står og snakker, andre sidder på en bænk, og ind mellem stryger der også en forbi på en cykel eller et løbehjul.

Når det gode sted er fundet er det blot at placere sig strategisk, finde en god komposition med en baggrund, der måske kan tilføje billedet lidt ekstra, og så vente på, at interessante personer eller situationer kommer forbi objektivet. Med en forholdsvis langsom lukketid kan man fastfryse en stillestående person, mens en cykel eller fodgænger i hurtig trav vil blive sløret og give billedet dynamik.

Jeg foretrækker at konvertere mine streetphotos til sort-hvid, det passer bedst, synes jeg, men der kan naturligvis være undtagelser med meget farvestrålende motiver. Da jeg som udgangspunkt optager i farver, står begge muligheder åbne.

Som udgangspunkt er det ikke ulovligt at tage og offentliggøre billeder af mennesker, som befinder sig på offentlige steder. Men man skal naturligvis have en etisk forståelse og ikke bruge billeder, som kan vække anstød hos de pågældende og så ellers bruge sin sunde fornuft. Skulle en person tilfældigvis opdage, at man har taget et billede af dem og måske brugt det på Facebook, og måske ønske det fjernet. Så vil jeg gøre det med det samme.

Udstyret, jeg bruger til streetphoto er primært mit Olympus OM 5 II med et 14-150 mm objektiv eller mit Nikon Z6 II med en 14-30 vidvinkelzoom.

I forbifarten - Nytorv, Aalborg.

Ved boghandelen - Bispensgade, Aalborg.

Lige på trapperne - Salling, Aarhus.

Skægget luftes. Tirsdagsmarked i Stege, Møn.

"Sænk farten" - Nytorv, Aalborg.

Det blå lyn ved Vilsted Sø

Et blåt glimt farer hen over åens vandspejl. Øjnene når næsten ikke at opfatte, hvad det er, men når man har placeret sig ved Vilsted Sø, hvor åen løber ud i søen, kan man godt gætte, at man endelig har fået selskab af den farvestrålende isfugl.

En god fotoven havde tippet mig om, at der var gode muligheder for at set det flyvende blå lyn på dette sted. Så en dag, hvor jeg skulle til Løgstør for at dække en fodboldkamp med pen og kamera, tog jeg hjemmefra i god tid for at slå et smut omkring Vilsted. Og det var ikke forgæves.

Over åen er der en planke, som er et yndet opholdssted for isfuglen, der fra dette ophøjede sted har godt overblik over, hvad der måtte være af godbidder under vandoverfladen. En gren, som vokser ud over vandet, er også et godt sted for isfuglen at placere sig.

Planken er ud fra et fotosynspunkt ideel, da man kan skjule sig i bilen og alligevel have godt udsyn og en fornuftig afstand til at få gode billeder, hvis isfuglen skulle dukke op. Jeg indledte med at tage lidt prøveskud, hvor jeg fokuserede på planken - det så fint ud, så nu kunne det blå lyn bare komme an.

I lang tid skete der ikke noget, og jeg var så småt ved at opgive, men valgte alligevel at give projektet 5 minutter mere. Det lønnede sig, for det blå glimt var der pludselig, og isfuglen landede i en gren et stykke fra planken, men stadig i en fin afstand til fotografering. Kameraet blev

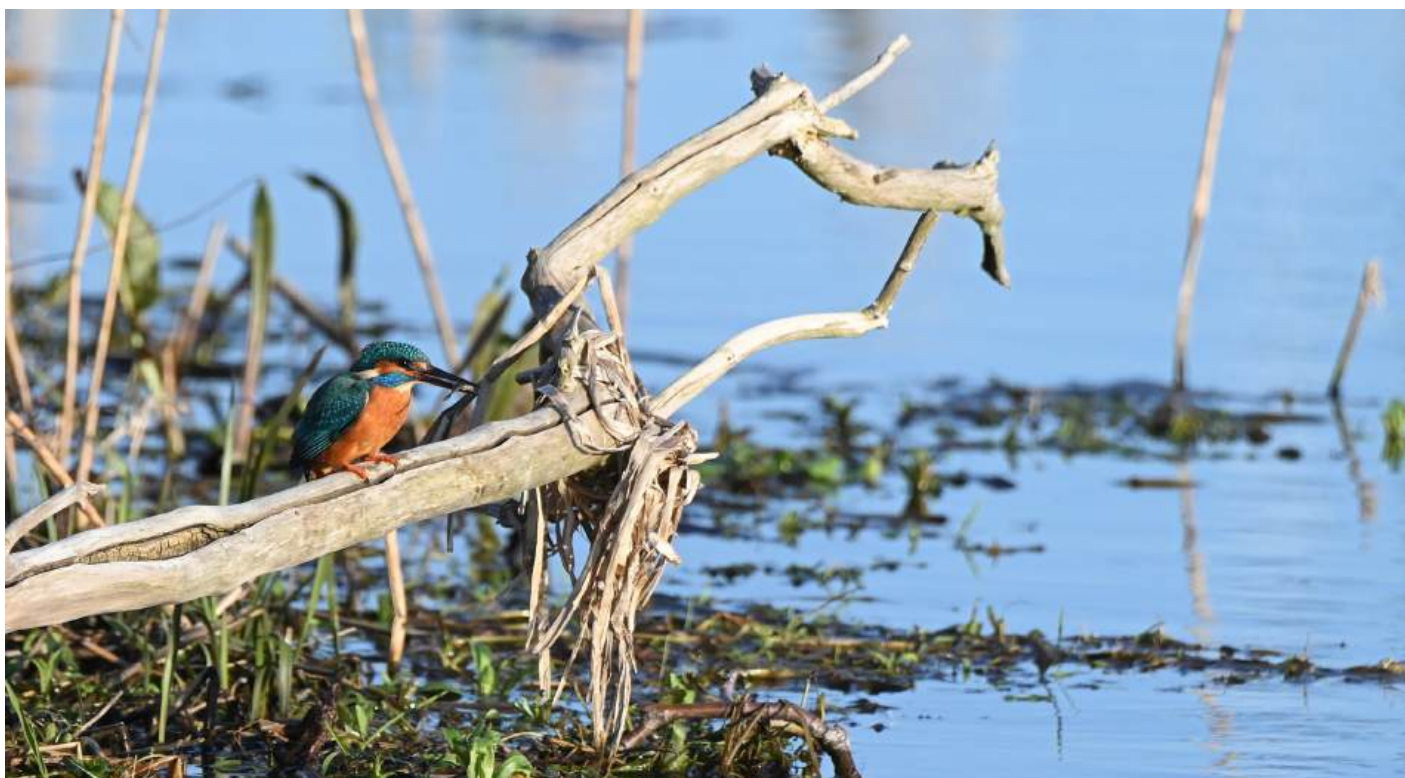
rettet mod det rette sted, og der blev trykket på udløseren - mange gange. Et tjek på skærmen bag på kameraet bekræftede, at det så godt ud, og så var det ellers bare at nyde og fotografere den vævre lille fugl. Efter en stund forlod den grenen for at dykke ned i vandet og komme op med en lille fisk. Denne gang landede den på en lidt større træstamme, men igen et godt sted til fotografering, og nu med en fisk i næbbet.

Dansk Ornitologisk Forening skriver om isfuglen:

”Isfuglen tilhører skrigefuglene, en gruppe af farvestrålende, primært tropiske fugle. Den er absolut ingen undtagelse, hvad farvepragt angår, og er en af de mest eksotisk udseende danske ynglefugle med lysende, turkisblå overside, grønblå vinger, orangerød underside og hvid halsstribe. Den er ganske sky, hvilket gør det til en endnu mere speciel oplevelse, når man endelig ser den. Fra næbspids til halespids er den ca. på størrelse med en sanglærke (16 cm, red.), men det kraftige og uforholdsmæssigt lange næb udgør en meget større del af fuglens samlede længde, og kroppen er tilsvarende mindre.”

Isfuglen vejer som voksen 45-45 gram, og den lægger kuld på 5-7 æg, som den ruger på i 19-21 dage..

Den lever ved åer og søer, hvor den foretrækker at have sin rede i brinker eller gamle træerødder fra væltede træer. Reden bygges inde i en 1 meter lang tunnel, som hælder ca. 10 grader opad, så ungerne afføring kan løbe ud.

Mit andet møde med isfuglen fandt også sted ved åudløbet i Vilsted - denne gang var der tale om to ungfugle, som øvede sig i at jage fisk og insekter i åen. De brugte planken over åen som hvile - og udkigspost, hvor de sad og virrede med hovederne for at spotte et bytte. Det lykkedes for den ene, som kom op efter et dyk med en ca. 4 cm lang fisk i næbbet. Byttet bliver ikke slugt lige med det samme, så der var en god mulighed for at fotografere både fugl og fisk.

Den dykker med stor præcision og kan tage fisk op til ca. 10 cm i længden. Lyden af plasket når den rammer vandet, er karakteristisk og skyldes et meget specialiseret design, som japanerne i øvrigt har kopieret til deres "Shinkansen" højhastighedstog. Designet minimerer støjpåvirkningen fra toget, især når det rammer tunnelmundinger.

Mit håb var at få et billede af isfuglen i flugt. Det kan du kun få, hvis du har den i søgeren, når den sidder stille, og så ellers får trykket på udløseren og fulgt med fuglen, når den letter og flyver af sted. Jeg valgte at fokusere på fuglen og zoome ud, så der var noget billedfelt til fuglen - havde jeg zoomet helt ind, ville jeg få den bedste billedkvalitet, men formentlig også kun billeder, hvor "fuglen var fløjet".

Næste gang, jeg møder isfuglen i Vilsted eller et andet sted, er mit håb, at jeg kan fange den i det øjeblik, den dykker ned og kommer op af vandet igen. Det kunne være spændende og gode motiver, som dog kræver masser af forudseenhed og held. Kombinerer man begge dele, er muligheden absolut til stede.

I øvrigt er der mulighed for at møde isfuglen hele året, da det er en standfugl. Ved hårde vintre reduceres bestanden en del, da den har svært ved at overleve de lange kolde nætter.

Isfuglen er heldigvis god til at reproducere sig, hvilket den kan gøre i løbet af 3-5 ynglesæsoner.

Udstyret, som jeg bruger til at fotografere isfuglen med, er mine Nikon kameraer, et D500 og et Z6 II fullframe, som er monteret med mit længste objektiv, et 150-600 Tamron, som på D500'eren bliver til et 225-900 mm på grund af, at kameraet har en mindre sensor end fullframe. Autofokus er sat til følgefokus, der bruges hurtige lukketider omkring 1/2000 sekund, og så må auto-iso'en sørge for, at der kommer lys nok, da blænden er på 6,3, når der er zoomet helt ind.

Havens fugle

Det er lidt luksus, at fotografere havens fugle - i hvert tilfælde på den måde, jeg gør det!

Udenfor vores terrassedør hænger der et par foderpladser, som vi fylder med solsikkefrø vinter og forår. Sådan noget lærer fugle jo hurtigt, så der er altid godt besøgt i vores udeservering, mange skovspurve, blåmejsere og grønirisker. Men også den smukke stiltis og somme tider også den vævre lille spætmejsere. Sol-sortene prøver at dominere det hele - også æblerne ude på græsplænen, hvor de i mange år kæmpede med sjaggere, som vi dog ikke ser så ofte mere.

Jeg må erkende, at jeg er "termofotograf" - det vil sige, at jeg fotograferer fuglene gennem terrassedørens termoruder. Jeg går helt tæt på ruden for at undgå genskin og spejlinger, og er ruderne ellers rene, synes jeg ikke, der er det helt store tab i billedkvalitet med denne teknik.

Kameraet ligger skudklar på køkkenbordet, og jeg kan snildt foretage mig andre sysler, mens jeg venter på, at der er fugle på brættet. Der kan drikkes kaffe, ordnes noget på computeren eller klares et eller andet i køkkenet. Med lidt forsigtighed kan jeg sagtens stille mig ved vinduet, uden at fuglene bliver skræmt væk. Og så er det jo bare at skyde løs og efterfølgende tjekke på computeren, om der er noget, der kan bruges.

Udstyret er et af mine Nikon-kameraer, som er forsynet

Blåmejsere i gang med at bygge rede. Nikon D 600, Tamron 150-600, f 5,6, 1/2000sek, iso 2200, 220 mm.

med en 150-600 mm zoom eller den lidt mere lysstærke 70-200 mm zoom.

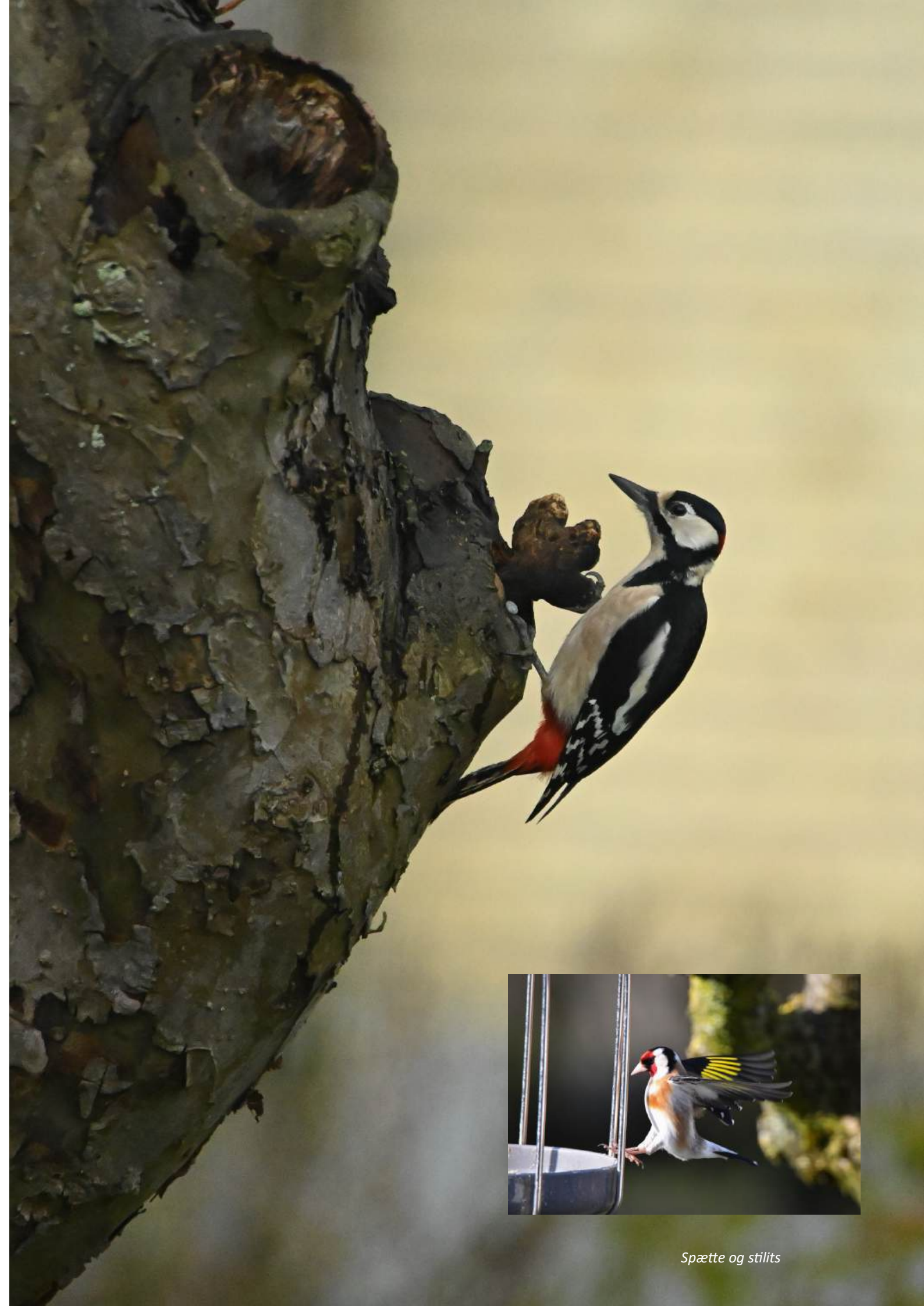
Lysset kommer som regel ind fra siden eller bag motivet, så det er med at vælge sin lysmåling med omhu - ellers bliver billederne meget mørke. Der kan bruges spotmåling, eller jeg kan skyde manuelt, hvor jeg har valgt en blænde og en lukketid, som passer til forholdene. Skulle jeg komme til at skyde med lidt forkerte indstillinger er moderne kameraer dog så gode, at man efterfølgende sagtens kan billedbehandle sig frem til flotte resultater.

Men nu må jeg holde en pause i mine skrivelser, der sidder en flot fugl på foderbrættet.....

Dompap ved foderbrættet. Nikon D500, Tamron 150-600, f 8, 1/1600 sek, iso 1600, 400 mm.

Spætte og stillits

Fodbold på amerik

kansk

Amerikansk fodbold - på dansk

En lørdag eftermiddag i august var jeg en tur til amerikansk fodbold i Dall Villaby syd for Aalborg. Her holder det lokale hold Aalborg 89ers til i hyggelige rammer på byens fodboldstadion efter tidligere at have haft til huse hos AaB i den østlige del af Aalborg.

Aalborg 89ers spiller med i den bedste danske række, som består af 5 hold: Towers Copenhagen og Søllerød Gold Diggers fra det sjællandske og Triangle Razorbacks fra Vejle, Aarhus Tigers og Aalborg 89ers fra det jyske.

Anledningen var den, at jeg har en gammel kollega, hvis søn spiller for Aalborg. Vi har før snakket om sporten, og nu passede det lige med tiden og vejret, som viste sig fra den smukkeste side på den sidste dag i august. Samtidig kunne jeg så også tage mit kamera med og prøve at fotografere en sportsgren, som jeg ikke har fotograferet før.

Der spilles 11 mod 11 på banen, når kampen er i gang, men begge hold har et hav af udskiftere, så det ser voldsomt ud, når man ankommer til stadion og ser spillerne varme op med forskellige kast og øvelser. Der kan være op til 45 spillere på et hold. Fysisk er der stor forskel på spillerne, fra de forholdsvis spinkle og løbestærke til de store og stærke gutter,

som skal holde modstanderne fra fadet og forsvare bolden, når holdet har den i besiddelse.

I bund og grund handler spillet om at drive bolden frem på banen og til slut havne i endzone. Sker det, har man en scoring. Vejen dertil er imidlertid fyldt med forhindringer i form af store stærke gutter, som går til stålet, når der skal tackles, så man skal ikke være bange af sig i den her sport. Kan man ikke drive bolden 10 yards frem på 4 forsøg, overtager modstanderne bolden, akkurat som de også gør, hvis de "stjæler" den ved f.eks. at gribe en aflevering. Bolden må kastes og sparkes - i øvrigt et paradoks at kalde det fodbold, for bolden er faktisk mere i hænderne end på fødderne... Det er også tilladt at løbe så langt man kan med bolden - gerne helt ned til endzone, så man kan lave en touchdown - en scoring. Man kan også score ved at sparke bolden op mellem de to høje stolper i målet.

Spillet sættes i gang ved at det ene hold sparker bolden langt ned på modstandernes banehalvdel. Herfra skal modstanderholdet så forsøge at drive bolden fremad, mens det forsvarende hold skal forhindre dem i det. Hver enkelt spiller har sit speciale, og det er ikke ualmindeligt, at alle 11 spillere skiftes ud, når der skiftes fra forsvar til angreb. Selv om det ofte er

griberen og runneren, som får opmærksomheden, er de øvrige spillere mindst lige så vigtige, da de med deres tacklinger og screeninger skaber rammerne for deres angribere.

Der spilles 4 quarters a 12 minutter effektiv spilletid. Efter hver quarter

bytter holdene banehalvdel, og mellem 2. og 3. kvarter er der en pause på 20 minutter. Der er masser af pauser og time outs, hvor taktikken hele tiden bliver snakket igennem. En kamp i Danmark tager 2-3 timer - i USA noget længere. Men i TV-reklamernes hjemland er det vigtigt med pauser, så derfor er den effektive spilletid mindre end en tredjedel af den tid, en kamp varer.

Det er faktisk en svær sport at fotografere, for du skal have en fornemmelse af, hvem der modtager bolden, og hvad han agter at gøre med den. Mange gange ender det hele i en stor klump af spillere, der kæmper om bolden og om positioner. Nogle gange kan være heldig at fange en spiller, som slipper fri af klumpen og har nogenlunde frit løb med bolden - som regel med modstandere, der jagter ham. Det giver de bedste billeder. Jeg fangede heldigvis sådan et par situationer, også af min kollegas søn, Jeppe, som er det der hedder en "wide receiver"- altså en spiller, som man forsøger at aflevere bolden til, så han kan vinde meter ved at løbe med den.

Publikum denne lørdag i Dall Villaby er kendere - når hjemmeholdet skal forsvare råbes der "defence, defence", og små detaljer, som jeg ikke lige ser, bliver

behørigt rost og kommenteret med tilråb og jubel. Det er også tydeligt, at de mange udskiftere og staben ude på sidelinjen er en del af kampen - der bliver jublet som efter en scoring, når der sættes en god tackling og når man forhindrer modstanderne i at vinde meter.

Towers Copenhagen er Danmarks bedste hold, og det stod klart allerede fra første angreb, hvor Aalborg blev trykket godt og grundigt tilbage på egen banehalvdel, hvor de stort set forblev hele første kvarter, som vist endte 23-0 til københavnernes. Dominansen fortsatte i de næste quarters, således at stillingen i fjerde var 40-0, men herefter lykkedes det for hjemmeholdet at reducere til slutresultatet 8-40, til stor jubel for spillerne og publikum.

Middagsmaden blev også indtaget på stadion, og den var selvfølgelig amerikansk: En burger med pommes. Dog med den tvist, at drikkelserne var en Sports Cola fra Hancock i Skive - gå hjem og vug Coca Cola! Efter lørdagens fine oplevelse i Dall står det fast, at det ikke er sidste gang, jeg drager til amerikansk fodbold - på dansk.

Rock'n roll...

og lidt folkemusik

Noget af det sjoveste at fotografere er koncerter. Dels fordi, der er god musik, men også fordi det er noget, som virkelig udfordrer kamera og teknik.

Koncertsale er som regel meget mørke, og lyset på scenen skifter i styrke og farve. Det kræver sit kamera, og sit objektiv, hvis der skal komme fornuftige billeder ud af anstrengelserne foran scenen.

Nu er det efterhånden svært at få adgang til koncertsale med kameraudstyr, hvis det er større navne, som er på plakaten. Men mindre kan også gøre det, ja faktisk er det sjovt, at fotografere lokale amatørbands. Som regel er de også glade for, at der er nogen, som gider tage billeder af dem.

Som udgangspunkt er det bedst at have et fullframe kamera, da den store sensor bevirker, at man kan skyde gode billeder ved høje iso-tal. Og høje iso-tal er nødvendige, hvis der skal komme noget fornuftigt på kortet. Desuden kræver det, at man har adgang til et lysstærkt objektiv, gerne 2,8 eller hurtigere som f.eks. 1,8 eller 1,4. Det er dyrt glas, men det er også kvalitet, som man sjældent går forkert i byen af.

Jeg bruger dels min 24-70 mm Nikon zoom blænde 2,8 og ligeledes fættren 70-200 mm 2,8, når der skal være zoom til rådighed. Men bedst er det, når min 85 mm 1,8 kommer i brug, alternativt 50 mm 1,8. Så kommer der noget lys ind til censen, og baggrundsbløringen på disse faste objektiver er fantastisk. Selvom det ikke altid kan ses, hvis baggrunden falder hen i mørke..

Tidligere var mit foretrukne kamera mit Nikon D600,

som havde fin ydelse ved høj iso og en fin dynamik i farverne. Nu er det mit spejløse Nikon Z6 II full frame, som kommer i brug. Et fantastisk kamera, som sagtens kan gå op på iso 20.000 uden problemer. Faktisk kan det være en fordel ved rockfotos, som godt må være lidt rå og kornede i det - og naturligvis gerne i sort-hvid. Faktisk er kameraet så godt, at jeg snildt kan bruge mine zoomobjektiver 24-120 f4 og 14-30 f4 med gode resultater.

Billederne til denne artikel er skudt ved koncerter med Mom Calls Me Thunder - et Aalborg-band, som spillede hård rock med seje riffs, tunge trommer og en god vokal. Min tidligere efterskolekollega Jacob Clemmensen, spillede trommer i bandet, som jeg havde fornøjelsen af at høre og fotografere ved flere lejligheder.

Et andet band, som jeg har haft i søgeren er det vesthimmerlandske band The Florines, som spiller 60'er inspireret guitarrock med en lyd, der også kan minde om Arctic Monkeys. Den karismatiske sanger, Darko Popich, er lidt af en gave til fotografer. Desværre havde jeg ikke mit kamera med, første gang jeg hørte dem, men jeg stod og savnede det, for der var godt nok energi og udstråling på scenen. Senere fik jeg muligheden ved en indendørs koncert i Studenterhuset i Aalborg men her var forholdene ikke optimale. Bandet stod på gulvet i et meget lille lokale, og da røgmaskinen gik i gang i tredje nummer, var det praktisk talt umuligt at fotografere. Dertil kom det, at det var et meget kort sæt på bare 25 minutter, så der kom ikke det helt store ud af det, men musikken var som sædvanlig fremragende og energifyldt.

Min svoger spiller med i folkemusikgruppen "Mindst 4", som jeg har hørt og fotograferet ved flere lejligheder. Uden at fornærme nogen, er medlemmerne ikke helt unge længere, og folkemusikken lægger måske

Min gamle efterskolekollega Jacob Clemmensen, Clemme, ved trommerne i Aalborg-bandet Mom Calls Me Thunder, Waar Party.

heller ikke op til samme energiudladninger og sceneshow, som i et rockband! Men hyggeligt er det, og der er bestemt også gode billeder i folkemusik, bl.a. fordi bassisten jo bruger den store kontrabas, som er særdeles fotogen - det er bassisten nu også :-)

Endelig har jeg været til blueskoncert med "A Minor Blues Band" - i øvrigt på Stejlepladsen i Nibe, hvor billedet af "Mindst 4" også stammer fra. Her er der i sommerhalvåret fyraftenskoncerter en gang om måneden. Der er fri entre, og pengene tjenes ved ølsalget. Hyggeligt og med et meget varieret musikprogram. Det er gratis at komme til koncerterne, og overskuddet fra salget i baren går til mange gode formål.

Hør dem på Spotify

Du kan finde såvel Mom Calls Me Thunder og The Florines på nettet. Bare søg på gruppernes navne, så dukker der en række numre op.

The Florines, Studenterhuset, Aalborg, Studenterhuset, Aalborg.

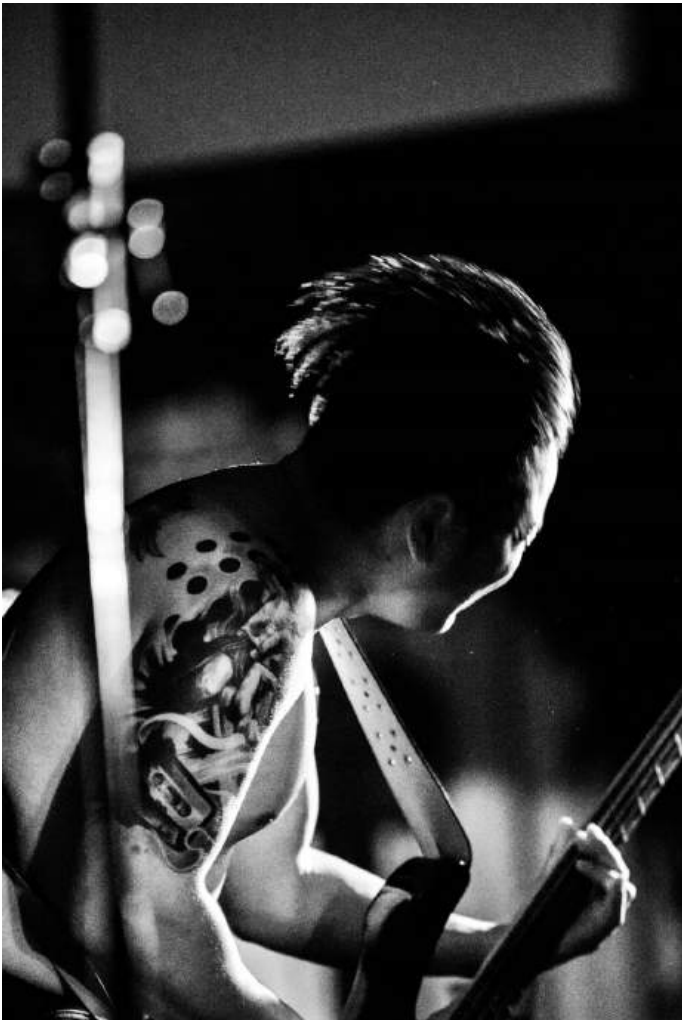

A Minor Blues Band - Stejlepladsen, Nibe

Frank Haze - Waar Party

Mom Calls Me Thunder

A Minor Blues Band - Stejlepladsen, Nibe

Mindst 4 - Stejlepladsen, Nibe

Nemo

Jeg har en hund med fire poter....

Hunde har altid været en del af mit liv - lige fra jeg var barn, hvor først min bedstefar og siden mine forældre havde hund.

Vores første hund i Købmandsgården, hvor jeg boede, var en Collie - en rigtig Lassiehund, som var datidens helt store TV-helt. Og naturligvis skulle vores hund også hedde Lassie. Senere kom en Cocker Spaniel til - overtaget fra en tankbestyrer i Skive, hvor den åbenbart havde for vane at ligge på skrivebordet - det fik vi vænnet vores Sussi af med. Så fulgte Molly - en ruhåret hønsehund, og den sidste hund, mine forældre ejede var en Engelsk Setter, Sif. Min far døde kort efter, at de havde fået den, så det blev min mors hund. Senere blev det så min og Hedvigs hund, da min mor blev syg og ikke selv kunne magte den.

Den første hund, vi selv købte, var en Golden Retriever, som vi gav navnet Zico. Det var vist en elev på efterskolen, som foreslog det, og dermed blev den opkaldt efter "Den hvide Pelé", som også var den brasilianske fodboldspillers tilnavn. Det var en stor og dejlig hund - utrolig god mod børnene, da de kom til i de følgende år.

Da Zico døde, var vi enige om, at nu skulle vi ikke have hund igen. Det holdt indtil en kollega skulle af med hendes Springer Spaniel, Nemo, som vi overtog, da han var godt et år gammel. En dejlig hund, men

Nemo og Morten første dag hjemme i haven.

En rigtig vandhund. Hvide Sande.

Så ryster vi den lidt - klassisk Nemo.

Nemo på Fedet i Risgårde - en dejlig tumleplads.

Man er vel en springer...

Bolde var favoritelegetøjet.

også en nervøs hund, som følge af, at den var blevet skræmt af nytårsskyts. Så meget, at den flygtede fra Farstrup til Nibe en nytårsaftensdag. Det satte sig dybt i ham, og da min kollega skulle bruge ham til jagt, blev det en umulighed, så vi fik tilbudt ham midt under en skitur med efterskolen.

Dagen efter, at vi var kommet hjem fra skituren, tog vi til Farstrup for at se på hunden - og det var kærlighed ved første blik. Drengene var vilde, og det var vi også. Nemo var en tillidsfuld hund, som hoppede op i vores bil og kom med hjem, hvor den faldt til fra dag 1. Vi skulle bruge noget tid på at vænne ham til pludselige lyde, som han bestemt ikke brød sig om. Støvsugeren var også et farligt monster, men han vænne sig gradvist til den, og til sidst forventede han faktisk at blive støvsuget, når maskinen var fremme!

Nemo blev nok det mest fotograferede væsen her i huset. Jeg har helt sikkert betydelig flere billeder af ham end af resten af familien. Det skyldes nok, at jeg som regel altid har kameraet med, når jeg er ude at gå tur o.l. Og Nemo var jo ofte med, og så måtte den skudrædde hund stå for skud, om jeg så må skrive.

En lidt ældre udgave af Nemo hjemme på terrassen.

Amalfi

Amalfi-kysten og Pompei

Sommerferien 2024 blev bl.a. brugt i Italien, hvor målet var Amalfikysten syd for Napoli. Et smukt kystområde, hvor de små byer ligger som perler på en snor med flotte huse, som nærmest klæber sig til klippesiderne.

Bortset fra en tur med en langturschauffør til Italien engang i 1980'erne, hvor jeg var i Venedig og ved Gardasøen, har jeg ikke besøgt støvlelandet. Og der er måske en fejl, for det er et smukt land med en venlig og stolt befolkning - uanset om man er i det rige nord eller det mere fattige syd. Nu er det ikke fordi, området omkring Amalfi virker særlig fattigt, men det er jo også et populært turistområde med Capri, Napoli og Pompei som sikre turistmål.

Vi boede på hotel i byen Maiori, som lidt mod vest har en lillebror i form af Minori. Byerne er forbundet

via såvel vand- som landevej. Desuden er der en populær gåtur, Citronstien, som slynger sig op i højderne mellem de to byer og der, som navnet antyder, har været en vigtig transportvej, når de mange citronplantager har skullet fragte deres frugter og andre varer mellem byerne.

Når man er i denne del af Italien, er det et must at besøge Pompei. Byen, som i år 78 f. kr. blev begravet i vulkansk aske fra Vesuv, og som betød, at vi i dag kan se byen, næsten som den se ud, da den "døde". En særlig teknik med gips, som blev hældt ned i hullrummene i akselaget har gjort, at vi kan se mennesker og dyr i de stillinger, som de befandt sig i da asken kvalte dem og byen.

Som musiknørd er det også et must at se det amfiteater i Pompei, hvor Pink Floyd optog en film i 1973.

Bjørne Banden

Skandinavisk Dyrepark på Djursland er min absolutte favorit, når det kommer til dyreparker og zoologiske haver.

Som navnet antyder, fokuserer man i parken på de skandinaviske dyrearter, så her er der mulighed for at se isbjørne, brune bjørne, polarræve og ulve blandt andet.

Parken strækker sig over et stort område, og det er nogle fantastiske omgivelser, som dyrene lever i. De har store områder, hvor de kan bevæge sig frit, og som publikum kan komme tæt på via de gangbroer, som går ved og hen over anlæggene. Som fotograf får man derved en god mulighed for at placere sig på steder, hvor der er gode motiver - og man kan hurtigt bevæge sig rundt og finde nye kameravinkler.

En aprilmorgen stod jeg op længe før hønsene overhove-

det havde tænkt på det. Der var nemlig inviteret til "fotografernes dag" i Skandinavisk Dyrepark. En dag, hvor man slog dørene op en halv time før solopgang, således at interesserede dyrefotografer kunne komme ind og få billeder i det smukke morgenlys.

Tålmodighed er en dyd, når man fotograferer dyr - og så skal man være god til at forudse, hvad dyrene kan finde på. Denne morgen var vi mange fotograferer, og det hele startede ved isbjørnene, som blev fodret, mens dyrepasserne fortalte lidt om dyrenes adfærd i vild natur og i fangenskab. Man har f.eks. prøvet at fodre parkens isbjørne med det lækreste sælkød - med det resultat, at isbjørnen nærmest med væmmelse spyttede det ud igen. Nej, må man så be' om svinekød, lam eller frisk frugt. Og det har selvfølgelig sin forklaring i, at disse dyr aldrig har været i nærheden

af arktiske egne. De er født og opvokset i dyreparker, og har derfor heller ikke det tykke spæklag, som deres brødre og søstre i kulden højt mod nord.

Det er samme forhold, der gør sig gældende i Aalborg Zoo, når der er vinter med sne og frost: Man skulle tro det ville være et sandt Eldorado for isbjørnene, men de foretrækker som regel at være indenfor i de lune huler, når vejret arter sig på den måde!

En god zoom er et must, når man fotograferer i dyreparken, selv om godt kan klare sig med mindre, da man kan komme meget tæt på dyrene - ja faktisk stå lige over dem på gangbroen.

Wolt
PARTNER

mbrace

V65